

Morje in dan.

Solnce ti čez hribe seje
zlate bisere v pozdrav;
čuješ klice iz dobrav?
Dan se sladko ti že smeje:

Morje vzdrami se, tenčica
pade s stasa krasnega;
dan obraza jasnega
žarna mu poljubi lica.

„Vstani, vstani, morje moje,
da razkažem ti svoj kras
in zapojem ti na glas
sladkomile pesmi svoje!“

Rajata tam do večera
in se smejeta sladkó;
morje zašumi bridkó,
ko otožni dan umira. . .

Morska vožnja.

Sem preko šumnega morja
veter zavel je močan;
jadra so bela razpeta,
z ladjico švigam čez plan.

Leva mi vodi krmilo,
z desno pozdravljam že breg;
srce, zdaj bodi veselo,
kakor je ladjice tek!

Daleč za mano je portič,
valu ogiblje se val;
hej, tja po morski planoti
urno v megleno grem dalj. . .

Josip Kralj.

Babici.

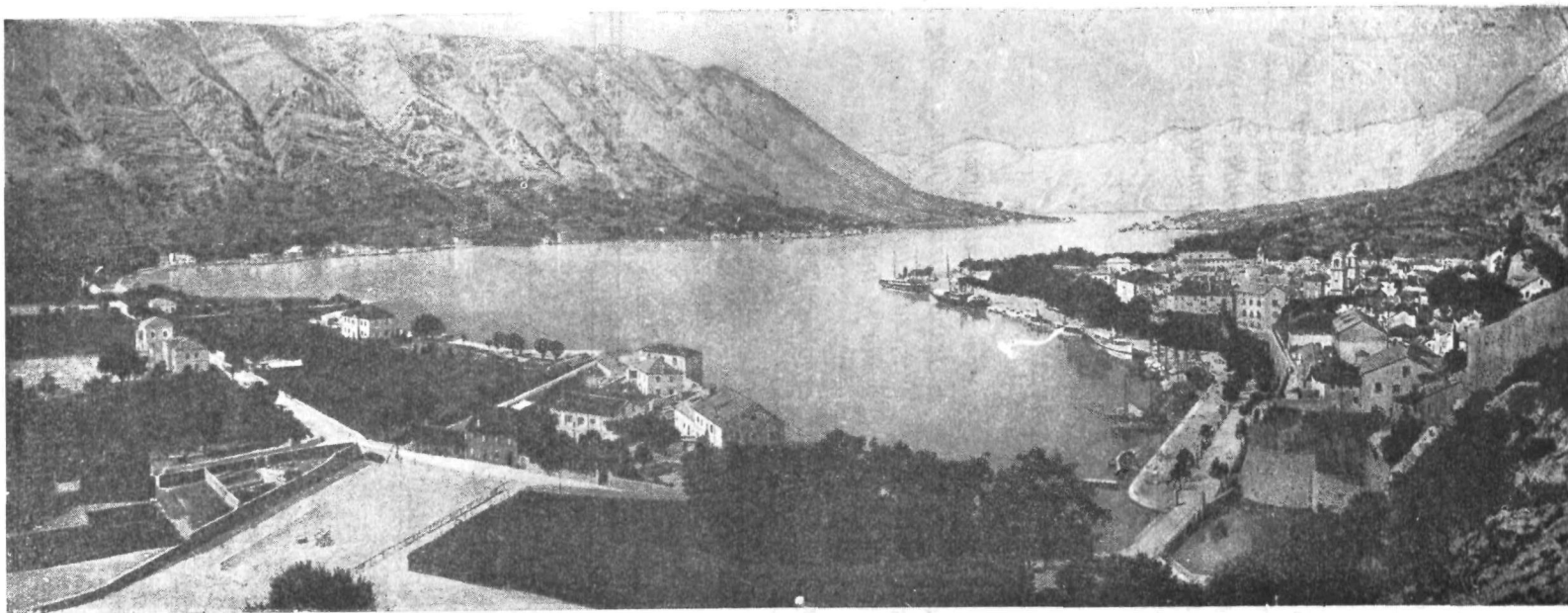
Pravila babica, dolgo nam pravila,
kak je za goro deveto lepo. . .
Enkrat utihnila in naš ostavila,
brez besed nemo je vzela slovo. —

„Babica, kje si zdaj z lepo deželo?“
Samo grobovi v odgovor strme.
„Cvetje veselja nam v srcih uvelo,
k tebi nam misli in želje hite.

Kadar v nebesih boš zvezdice štela,
v sreči brezmejni na vnučke poglej,
kje je pot sreče, kje cesta je bela;
babica ljubljena, v snu nam povej. . .“

Ivan Albrecht.

Kotorski zaliv v Dalmaciji